

Folketingets Social- og Ældreudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2022 - 646

Doknr.
529397

Dato
24-02-2022

Folketingets Social- og Ældreudvalg har d. 28. januar 2022 stillet følgende spørgsmål nr. 192 (alm. del) til social- og ældreministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 192:

"Vil ministeren kommentere henvendelsen af 29. november 2021 fra Diabetesforeningen angående den geografiske ulighed i bevillingen af sensorbaserede glukosemålere som hjælpemiddel til mennesker med diabetes, jf. SOU alm. del - bilag 52."

Svar:

Diabetesforeningen nævner i deres henvendelse, at bevilling af sensorbaserede glukosemålere som hjælpemiddel afhænger af, i hvilken kommune borgeren har bopæl, og at der dermed er en geografisk ulighed i bevillingen af sensorbaserede glukosemålere som hjælpemiddel til mennesker med diabetes.

Diabetesforeningen foreslår derfor, at der indføres en tilføjelse til § 9 i hjælpemiddelbekendtgørelsen, som vil medføre en udvidet adgang til sensorbaserede glukosemålere.

Jeg kan oplyse, at kommunalbestyrelsen skal yde støtte til hjælpemidler efter servicelovens § 112 til personer med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne, når hjælpemidlet i væsentlig grad kan afhjælpe de varige følger af den nedsatte funktionsevne, i væsentlig grad kan lette den daglige tilværelse i hjemmet eller er nødvendigt for, at den pågældende kan udøve et erhverv.

Der kan yderligere ydes støtte til injektions- og testmaterialer (f.eks. sprøjter, kanyler, insulinpen, fingerprikker (lancetter), teststrimler og blodsukkermåleapparat) til insulinkrævende diabetikere og til diabetikere, som er i kombinationsbehandling med insulin og tabletter eller andet godkendt injektionspræparat. Der kan ydes støtte til inhalator til administration af insulin, når injektion medfører meget svære lokalreaktioner som komplikation.

Specifikt for blodsukkermåleapparaturer gælder det, at hjælpen til blodsukkermåleapparaturer ydes med halvdelen af den samlede udgift.

Hver enkelt kommune kan imidlertid fastsætte et vejledende serviceniveau inden for de lovgivningsmæssige rammer. Et sådant vejledende serviceniveau er et udtryk for den enkelte kommunalbestyrelses prioriteringer og bidrager til

at forventningsafstemme i forhold til, hvilken hjælp man som borger kan få fra sin kommune.

Derved kan der inden for lovgivningens rammer på grund af de kommunalt fastsatte vejledende serviceniveauer forekomme kommunale forskelle på, hvad kommunerne vurderer, at borgere med handicap kan få støtte til.

Et vejledende serviceniveau skal dog altid fraviges, hvis forholdene i den enkelte sag ud fra en konkret og individuel vurdering tilsiger det.

Social- og Ældreministeriet har ikke opgørelser over, hvilke kommuner der i praksis giver tilskud til glukosemålere efter servicelovens § 112 samt, hvor stor forskel der er på antallet af tilskud givet fra kommune til kommune.

I forhold til, hvad ydelsen efter § 112 dækker, gælder det, at hjælp ydes til det bedst egnede og billigste hjælpemiddel ud fra en samlet vurdering af borgerens situation. Ved denne vurdering kan der bl.a. indgå oplysninger om borgerens behov og helbredsmæssige tilstand.

Jeg mener, at denne afgrænsning er hensigtsmæssig, og jeg ser derfor ikke grund til at ændre det nuværende regelsæt, hvilket også vurderes at medføre merudgifter.

Med venlig hilsen
Astrid Krag